

KUNST PÅ ONSDAG:

Klassekampen anmelder aktuelle utstillinger hver onsdag gjennom hele året. Våre anmeldere kan kontaktes på kunst@klassekampen.no

Hver måned byr vi i tillegg på essays, intervjuer og nyheter fra Kunst-Norge.

Tips til våre kunstsider kan rettes til Sara Hegna Hammer: sarah@klassekampen.no

Tommy Olsson
Kunstner og
kunstkritiker

Maria Horvei
Kunst- og
litteraturkritiker

Kåre Bulie
journalist og kunst-
og litteraturkritiker

I «Rippling» går Anne-Karin Furunes' kollegaer og studenter i dialog med verket hennes.

Samtidens spøkelses

KUNST

«Rippling»

Kjøpmannsgata Ung Kunst, Trondheim
Med: Anne-Karin Furunes, Hannah Ryggen, Nina Roos, Marko Vuokola, Edvine Larssen, Laura-Ann Morrison, Astrid Ljungberg, Meerke Laimi Thomasson Vekterli, Oscar Eriksson Furunes og Juho Eerola
Kuratert av: Cathrine Hovdahl Vik
Står til 28. august

ANMELDELSE

Anne-Karin Furunes fortsetter å grave i arkivene.

Høsten kommer, og med den de siste krampetrekningene av Hannah Ryggen-triennalen. I store deler av sommerhalvåret har den sivet inn og ut av Trondheims kunst-institusjoner og dominert det lokale landskapet. Herregud, sett i ettertid var vel utmattelsen gitt, det har virkelig vært mye å forholde seg til. Men jeg tror det meste er over nå, i hvert fall står akkurat denne utstillingen ikke så mange timer etter at dere har lest dette. I disse siste minuttene handler det heldigvis om de mer kontemplative øyeblikkene. Selve utstillingstittelen avslører at volumet ikke står på full guffe her (som alle andre utlendinger måtte jeg

google «rippling»), og til tross for at det mørke og monumentale dominerer, er det altså de små bevegelsene det handler om her.

Anne-Karin Furunes, som er utstillingens hovedperson, har samlet en påfallende lavmælt gjeng rundt seg. Sett bort fra det obligatoriske teppet av Hannah Ryggen, er den eneste seriøst vrangle komponenten å finne i det svære, såre fotografiet til Laura-Ann Morrison. Tittelen, «The rejected daughter», er saktens vond nok i seg selv, men det ligger i tillegg lag på lag av latent vold og ulmer i dette portrettet som ikke er et portrett, og hvor selv korrekt gjengitte farger like forbannet er feil. Det oppleves som et visuelt overgrep, men nettopp derfor like effektivt som en japansk sushi-kniv i solar pleksus. Som kuratorisk grep er inkluderingen av dette verket nådeløst, fordi det gjør at den mellommenneskelige tematikken, som det ellers forsiktig legges opp til, overhodet ikke lar seg overse.

De øvrige verkene i utstillingen går i all hovedsak i en mildt motsetningsfull dialog med Furunes livslange arbeid med å grave i arkivene helt tilbake til glassnegativenes tid for å hente fram igjen folk som ingen lenger husker. «Rippling» – å skape små bølger i en overflate – er et begrep som fint kan brukes for å forstå dette kunstner-

FRA FORTIDA: Anne-Karin Furunes har gjennom flere tiår viet sitt kunstnerskap til å hente usynliggjorte liv frem fra glemselen. Her ser vi «Portraits of pictures».

FOTO: DAG ASLE LANGØ

skapets notoriske, men nesten umerkelige progresjon gjennom et kunstnerliv.

Arbeidet hennes står som en bauta i nyere kunsthistorie, og selv om det ikke akkurat har tatt noen voldsomme vendinger underveis, så er nettopp de små bevegelsene der – synlig for oss som har vokst opp med arbeidene hennes og legger merke til de små nyansene.

Rasterbildet som metode sammenfatter også problem-

stillingen bedre enn noe; disse menneskene forblir fremmede. De er som oftest fra en annen tid og derfor er de ikke som oss – men, de er jo nøyaktig som oss. Spøkelse fra noe som ikke lenger er. Epokene renner som en stri elv gjennom kunstnerskapet, en flom av ansikter.

Det er ikke like lett som før å avgjøre hvorvidt dette er folk fra 1800-tallet, etterkrigstiden eller et istykkerrevet 1985, og jeg tror heller ikke det nødvendigvis bare er en av delene. For på fasaden utenfor inngangen er det plassert et bilde av en ung jente iført det populære hodeplagget hijab, og det henter vel først og fremst til vår samtid, hvor menn på min alder skjærer tenner i diverse kommentarfelt over alt de nekter å ta innover seg.

Hadde dette vært en separatutstilling, kunne de mange ansiktene blitt overveldende og redusert til statistikk på lik linje med navn og personalia i folkeregisteret, men at det (på en måte) er en gruppeutstilling, bygger opp en svært interessant dynamikk. De til tider nesten monokrome fotografiene til Marko Vuokola for eksempel – neppe det første man ville tenkt på som et naturlig vedheng hvis det ikke fantes en underliggende agenda her.

Men det som virkelig skaper spenning i lokalene, er de nesten overnaturlige maleriene til finske Nina Roos. Hun er en helt annen type bauta i nordisk kunsthistorie, men progresjonen i hennes 50 shades of cafelatte er like notorisk langsom som Furunes'. Beige er en vanskelig farge for en maler å skulle gjøre til sin, men herregud. Herregud.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no

«Selve utstillingstittelen avslører at volumet ikke står på full guffe her»